

ДЕТСКА РАДОСТЬ

*

Заспали въ градината кичеста,
не знаеха наштѣ герои
туй хубаво място какво е:
то пакъ бѣ градина, но:
зоологическа!

*

Следъ нѣкой часъ и другъ
львъ Нури се събуди
и чудомъ се зачуди:
каквъ е тоя звукъ?

Лъвицата и тя
чу нѣщо въвъ съня си,
замърда, запрухтѣ,
раздвижи дълги вжси.

— Бре Нури, що е туй?
Звѣръ нѣкой ни връхлети?!
— Два звѣра сѫ, — я чуй:
рѣмжатъ къмъ насъ проклети!

— Да, да, не е лъжа.
Ахъ, вѣрата имъ куча!
— Почакай, госпожа,
сега ще ги науча!

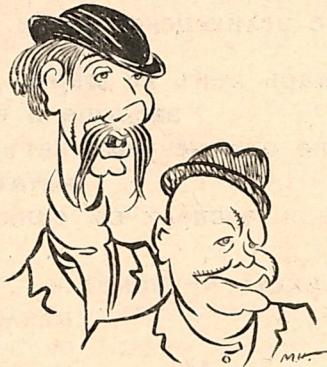
И той отвори зѣвъ, —
дѣлбока, страшна бездна, —
и хвѣрли се съсъ ревъ
въ оградата желѣзна . . .

*

— Бѣгай, Малчо! — Бре,
Крачуне,
въ Джунглите ли ме доведе?!

— Дръжъ се, Малчо, лъвътъ
чу ни!
Ти ужъ искаше победи?!

— Казвахъ ти, бре дѣнгалако,

да не хѣркашъ, щомъ катъ
мигнешъ!
— Тичай! не приказвай яко:
звѣрътъ може да ни стигне!
— Охъ, горката моя младостъ,
ако лъвътъ изяде ме!
— Нищо, Малчо: въ „Детска
радостъ“
славата ти ще четеме!

Д. Подвѣрзачовъ

ВРАБЧОВА ПѢСЕНЬ

Чикъ-чирикъ, чикъ-чирикъ,
Петъ стана ученикъ.
Всѣки денъ се вече връща
съ чанта като охлювъ съ кѫща.
Три дни само, Боже мой,

а тъй уменъ стана той!
Даваше ми зрѣнца петь,
а сега брои до сто,
та ми носи за обѣдъ
пълна шепа съсъ жито.

Лжезаръ Станчевъ